

Така и:

„На нощта под свилените скути
прогърме от хор молитва свята.
Първи гостенки дошли нечути
в ранен час сжбудеха гората.
И по още здрачните полени,
като по задимени олтари,
пламнаха свещици наредени:
цџфналите жълти минзухари“.

Нехубаво само г. Ракитин пише „Бог бих чувствал в бурния гърмеж“ вм. Бога (стр. 3), нека се учим от Бог вм. Бога (стр. 33). Та сам Ракитин сжвсем правилно пише (стр. 9): „Песента на ранна чучулига моя дух кжм Господа вжздига“. А който пише добре „кжм Господа“ трябва, длжжен е да пише пак добре и „от Бога“, „Бога бих чувствувал“.

За изговора на ъ става излишно да се говори вече: и в „Мургаш“ владее западнобжлгарското е навсжде („вервам“, „дедо“, „невга“, „метат“: шумно речните вжлни „се метат“ вм. „мятат“ и т. н. и т. н.) Само на едно едничко място, и то в среда на стих, значи не за рима, е успело да се промжкне едно „тях“ (стр. 31); инак и в „Мургаш“, както и в „Родното село“ г. Ракитин пише редовно „тех“.

Катерейки се по горския склон, когато парят нжарените скали, поета дума:

„Всичко е в движение в тоя час:
На потока светлите струи,
облаците, ветжра и аз,
само времето стои“(!), стр. 21

Некои образи се повтарят („и мойта скржбна се душа разтвори“, стр. 14; „като озарени небеса се разтвори моята душа“, стр. 23; „в храма необятен на нощта молят се тополите безгласно“, стр. 40; „в огромен храм се моли тишицата на буките сред белите колони, стр. 12), ала това не намалява никак достоинството на сбирката, толкова повече че вжпреки привидната еднаквост тия образи се в сжщност доста различават в подробностите или откжм изпжлващите ги чувства.

Сжзнавайки смисжла и значението на своето дело, г. Ракитин и в „Мургаш“ диша благовонията на горските цветя и си мисли за себе;

„Цветя самотни в кжт потаен,
но пжлнят те леса безкраен
с благоуханията пресни.